

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 28 de març del 2019.

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del magistrat Sr. Vincent ANIÈRE, i els magistrats Sr. Carles CRUZ MORATONES i Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Per sentència de data 16-01-2015, el Jutjat de primera instància número 6 de Lleida (Espanya), secció mercantil, va estimar parcialment la demanda presentada per la societat XXX SA, contra el Sr. C.G.M. i la societat XXX SL, i va condemnar als demandats a pagar conjuntament i solidàriament a l'actora la suma de 52.088,36 €, més interessos legals, sense fer especial condemna a costes.

En data 24-03-2015, es va considerar com a no presentat el recurs d'apel·lació de la representació processal del Sr. C. G. M. i de la societat XXX SL, i la sentència va esdevenir ferma.

II.- Mitjançant escrit presentat en data 06-02-2018, la representació processal de la societat XXX, SA, va formular demanda d'exequàtur de la referida sentència, essent part demandada el Sr. C. G. M. i part en el procés el Ministeri Fiscal.

III.- El Ministeri Fiscal va emetre informe de data 14-05-2018 manifestant que procedeix donar lloc a la demanda d'exequàtur.

IV.- Es va haver de citar el Sr. C. G. M. per Edicte.

La seva representació processal va oposar-se a la demanda d'exequàtur, mitjançant escrit de contesta de data 11-09-2018.

La part agent va replicar en data 01-10-2018 i la part defenent va duplicar per escrit del 26-10-2018, així com ho va fer el Ministeri fiscal el 11-10-2018.

V.- Proposades i practicades les proves que les parts van sol·licitar, les parts agent i defenent van presentar, respectivament, llurs escrits de conclusions en dates 18-12-2018 i 07-01-2019.

En data 07-12-2018 el Ministeri Fiscal va presentar escrit de conclusions pel qual manifestava que interessava que s'atorgui l'exequàtur sol·licitat per la part actora.

Ha actuat com a magistrat ponent el Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els motius pels quals la part defenent s'oposa a l'atorgament de l'exequàtur de la sentència espanyola dictada en data 16-01-2015 pel Jutjat d'Instància núm. 6 de Lleida (mercantil), són en resum que : dita jurisdicció no era competent per a decidir sobre la seva responsabilitat solidària amb la societat XXX SL, tota vegada que ell no residia a Lleida sinó a Andorra durant la tramitació dels autes, i això fins al 12-12-2017, i que per tant el Jutjat de Lleida s'hauria d'haver declarat incompetent. Afegeix que en tot cas s'hauria d'haver controlat si existia a Andorra l'any 2010 una disposició preveient la responsabilitat solidària dels administradors així com una obligació de dipositar els comptes que permetia aplicar la inversió de la càrrega de la prova que va tenir en compte el jutge espanyol, i com que no era el cas de cap dels dos supòsits en aquest moment, la demanda no hauria prosperat.

Treu d'aquests elements la conclusió que es va dictar una sentència contrària a l'ordre públic andorrà i en frau de la llei nacional, i que per consegüent no es donarien tots els requisits de l'article 49 de LTPJ.

Però aquests arguments són insuficients per no concedir l'exequàtur.

II.- L'article 49 de la Llei transitòria de procediments judicials exigeix per l'atorgament de l'exequàtur que la resolució compleixi amb els següents requisits:

- . la competència de la jurisdicció que l'ha dictat.
- . la regularitat del procediment seguit davant dita jurisdicció.

- . l'aplicació de la llei competent segons les regles nacionals de conflicte.
- . la conformitat a l'ordre públic nacional i internacional.
- . l'absència de tot frau a la llei nacional

III.- Per establir que la jurisdicció espanyola no era competent en relació a la seva persona, el defenent es basa en el fet que l'escrit de demanda de la part agent mencionava com a domicili del Sr. G. el d'Andorra.

Però aquest argument ens porta a tres constatacions.

La primera és que, si bé l'escrit de demanda menciona aquesta adreça d'Escaldes-Engordany, tanmateix precisa que se'l pot citar XXX en la seva qualitat d'administrador únic de la societat XXX SL.

La segona és que com ressort de les diligències del servei de nuncis que va intentar remetre-li la citació en el present judici d'exequàtur, l'adreça que va tenir a Escaldes-Engordany del 2003 al 2017 corresponia a una residència passiva que no es va renovar.

La tercera és que malgrat l'afirmació que fa el Sr. G., no és cert que el Jutge de Lleida tenia que haver-se declarat incompetent. En efecte, donat la natura del litigi i dels elements que li eren sotmès, i donat el fet que la part defenent va comparèixer en tot moment del procediment, sense formular cap excepció d'incompetència, el Jutge no tenia que aixecar d'ofici la suposada incompetència que s'invoca ara.

D'altra banda, pel que fa a la regularitat del procediment seguit davant la jurisdicció lleidatana, de la lectura de la sentència apareix que, admesa la demanda en data 03-12-2013, es va disposar citar a termini la part demandada, perquè, en el termini legal, comparegués a les actuacions, assistida d'un advocat i d'un procurador; que va presentar un escrit de contestació a la demanda, de conformitat amb les prescripcions legals, sol·licitant que es dictés sentència desestimatòria de la demanda amb imposició de costes a la part actora, i, subsidiàriament, es condemnés la demandada a pagar la suma de 47.483,72 € amb absolució del Sr. G.

No apareix que en qualsevol moment del procediment espanyol el Sr. G. hagi manifestat cap disconformitat en veure les pretensions de la part actora examinades per la jurisdicció espanyola sinó que es va explicar sobre el fons de la qüestió del crèdit que es pretenia contra ell.

Al contrari, es va poder explicar i exposar tots els arguments i mitjans de defensa i prova que va considerar oportuns en el marc d'un procediment que va respectar els seus drets i les degudes garanties processals.

Per tant, podia sotmetre a dita jurisdicció els elements que invoca ara i no ho va fer.

IV.- La jurisprudència d'aquesta Sala (STSJC 064/97 i 065/97 del 18-12-1997 i TSJC 182/02 i 110/02 del 17-07-2003) ha definit el frau a la llei com l'aplicació d'una normativa nacional estrangera per a escapar a l'aplicació d'una normativa nacional contrària.

Tal supòsit no es dona en el present cas.

Cal explicar que l'afer jutjat a Lleida objecte de la present demanda d'exequàtur concerneix la reclamació per part d'una societat mercantil espanyola ubicada a Lleida contra una altra societat mercantil espanyola també ubicada a Lleida i el seu administrador únic, pel pagament del preu de compra de dos camions.

Ara bé, no existia cap raó per no aplicar la llei espanyola per resoldre tal litigi on el Sr. G. era demandat en la seva qualitat d'administrador únic pel fet al·legat per la demandant i reconegut pel Jutge d'haver incomplert a Espanya les seves obligacions com a administrador de la societat espanyola. Per tant, no pot ara invocar la seva residència passiva a Andorra per pretendre que aquesta llei no li era aplicable.

A més a més, en relació a l'argument que la part agent vol "traslladar" a Andorra l'execució de la sentència ja que és possible que el "deutor principal" no tindria béns per a executar a Espanya, hem de dir primer que, essent la condemna solidària, no hi ha lloc al concepte de "deutor principal", i segon que, com motivàvem recentment, "*No existeix cap principi de caire jurídic o econòmic que impedeixi que una sentència que s'està executant en un altre país sigui també executable a Andorra, atès que la seguretat jurídica i econòmica exigeix per a fomentar el crèdit i la promoció de les transaccions econòmiques que els drets dels creditors siguin efectivament satisfets. En aquest sentit, això pot justificar que interessada l'execució en un determinat país, si aquesta esdevé infructuosa, inviable o de difícil realització, es pugui instar l'execució en un altre país, on el deutor tingui béns que siguin realitzables o que ho siguin de més fàcil realització.*", i que per tant tal objectiu de satisfacció dels interessos subjectius dels creditors no és contrari a l'ordre públic.

Així les coses, la sentència de la qual es sol·licita l'exequàtur en res contravé l'ordre públic nacional o internacional, i no existeix cap frau a la llei nacional.

Per totes aquestes consideracions, els motius d'oposició han de ser desestimats i l'exequàtur ha de ser concedit.

V.- L'estimació íntegra de la demanda comporta la imposició de les costes processals a la part defenent que s'ha oposat a l'exequàtur (Codi 7,51,5).

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR la demanda d'exequàtur, promoguda per la representació processal de la societat XXX, SA, i declarar executòria a Andorra la sentència dictada en data 16-01-2015 pel Jutjat de Primera Instància núm. 6 de Lleida (mercantil).

IMPOSAR a la part defenent les costes processals d'aquesta instància.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-